

РЕШЕНИЕ

№ 6920

гр. София, 13.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 15.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **136** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 230, ал. 2, т. 4 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 324 от 08.01.2012 г. (л. 3 - 5) по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Й. С. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] уточнена с молба от 14.06.2012 г. (л. 156, 157), срещу Заповед № 3-13039 от 08.11.2011 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР, л. 99, 100 от делото). С оспорената заповед директорът на СДВР е наложил на И. дисциплинарно наказание “уволнение” и е прекратил служебното му правоотношение като държавен служител, младши контролър, I степен в 03 група „Контролни полицейски пунктове” на сектор „Престъпления по пътищата”, при СДВР, категория “Е”, I степен, считано от датата на връчване на заповедта.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в нарушение на административно-производствените правила, законоустановената форма и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че в заповедта не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени и доказателствата, които установяват нарушението. Посочва се, че не е спазена разпоредбата на чл. 229, ал. 2 ЗМВР, тъй като при определяне на дисциплинарното наказание административният орган не е

взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, формата на вината и цялостното поведение на И. като държавен служител. В заповедта липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер. Предвид изложеното, оспорващият моли съда да отмени оспорения акт.

В съдебните заседания оспорващият не се явява, но се представлява от редовно упълномощения адв. Я., който от негово име поддържа жалбата. По същество моли отмяната на оспорения административен акт. Развива подробни съображения в представени по делото писмени бележки. Претендира направените от доверителя му разноски.

Ответникът директорът на СДВР, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата. По същество моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 97, ал. 5 АПК, и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. По тези причини жалбата следва да бъде разгледана по същество.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 3-10661 от 29.09.2011 г. (лист 80), издадена от директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство срещу Й. С. И. във връзка с постъпили данни, отразени в Предложение с рег. № я – 41555 от 28.09.2011 г. (л. 75 и 76) и Писмо с вх. № 26580 от 20.09.2011 г. (л. 77 и 78) от Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР. Производството е образувано за това, че на 27.09.2011 г., след проведени действия на Софийска градска прокуратура (СГП) по пр. пр. № 4-2570/2011 г., ДП № 18-П/2011 г. на Следствен отдел при СГП, Й. И. е задържан, наложена му е мярка за процесуална принуда „задържане под стража” за срок от 72 часа и му е повдигнато обвинение по реда на чл. 302, т.1, предл. предпоследно, във вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2, ал. 2, във вр. с чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от Наказателния кодекс (НК) – приел дар, който не му се следва. Описаното представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, за което на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР, се налага дисциплинарно наказание „уволнение”. Със заповедта е определен дисциплинарно-разследващ орган в състав от четирима души, който да проведе дисциплинарното производство и да изготви становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на жалбоподателя. Със същата заповед И. е отстранен от длъжност. Заповедта е връчена на служителя на 30.09.2011 г.

В Справка с рег. № 41655 от 29.09.2011 г. (л. 79), изготвена от гл. инспектор В. И. – началник на сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР се сочи, че съставът на 03 група „КПП” бил извикан на 27.09.2011 г. по разпореждане на заместник-директора на СДВР в салона на СПС – ГД „ОП”, където служителите били запознати с проведено съвместно мероприятие на Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР, СДВР и СГП. На основание чл. 302, във вр. с чл. 301 НК били задържани общо

седемнадесет полицейски служители, сред които и оспорващият Й. И. (т. 6 от справката).

На 30.09.2011 г. на И. е връчена Покана за даване на писмени обяснения с рег. № 20482 от 30.09.2011 г. (л. 73) от главен инспектор Б. Х. М., в качеството му на заместник – началник на отдел „Охранителна полиция” при СДВР, дисциплинарно разследващ или наказващ. На И. е определен срок за даване на обясненията до 04.10.2011 г., 12,23 ч.

Съставен е Протокол с рег. № 20812 от 04.10.2011 г. за отказ от даване на писмени обяснения от служител, извършил нарушение на служебната дисциплина (л. 70, 71). Видно от него И. е заявил, че 1. не е извършил дисциплинарно нарушение; 2. не е извършил престъпление и за случая, за който следва да даде обяснения е образувано досъдебно производство във връзка, с което е обвързан със следствена тайна; 3. заявява, че не му е дадена възможност да ангажира застъпник по дисциплинарното производство, както и че не е допуснат адвокат.

На 29.09.2011 г. в деловодството на СДВР е подаден Рапорт от И. с рег. № я – 41683 (л. 72), подписан от него на 27.09.2011 г., в който изразява желание да бъде освободен от служба от системата на МВР. Като мотив излага „лични причини”. Р. е резолиран с „Не” от неизвестно лице, на 30.09.2011 г.

Изпратено е Писмо до СГП с рег. № я – 20498 от 30.09.2011 г. (л. 69) за предоставяне на заверени копия от протоколи за разпит, писмени сведения и обвинителни актове на задържаните служители и други доказателства, имащи според ответника отношение към случая. Отговор от страна на СГП не е постъпил. На 10.10.2011 г. повторно е изпратено Писмо с рег. № я – 43925 (л. 68) до СГП, в което се изисква на СДВР да бъде предоставена цитираната вече информация. От страна на СГП е изпратен отговор с рег. № я 4-2570 от 12.10.2011 г. (л. 67), съгласно който спрямо полицай И. се води наказателно производство ДП № 18-П/2011 г. по описа на ОС – СГП, пр. пр. № 4-2570/2011 г. по описа на СГП за престъпление по чл. 302, т. 1, пр. предпоследно, във вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 и 4, вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК.

Изпратено е и Писмо с рег. № я - 44605 от 13.10.2011 г. (л. 64) до директора на Национална следствена служба с искане за предоставяне на информация относно неприключило досъдебно производство спрямо полицай И.. Отговорено е с писмо (л. 62, 63), според което в Централизираната информационна система на следствените служби има данни за образувано и неприключило досъдебно производство и повдигнато обвинение с пр. пр. № 4 – 2570/2011 г. по описа на СГП, досъдебно производство – следствено дело Сл. Д-СК № 18-П/2011 г. по описа на ССлС – без ТО, за престъпление по чл. 302, т. 1, б. „а” вр. чл. 301, ал. 1 и ал. 2 НК.

С Писмо рег. № я – 44603 от 13.10.2011 г. (л. 61) от директора на СДВР до директора на дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР е поискано предоставяне на заверени копия от протоколи за разпит на свидетел и писмени сведения, обвинителни актове и други доказателства, имащи отношение към случая. Отговорът е обективизиран в Писмо рег. № 1864 от 24.10.2011 г. (л. 60), с което комисията е уведомена, че дирекция „Вътрешна сигурност” не съхранява материали и копия на протоколи за разпит, писмени сведения и обвинителни актове на жалбоподателя, като в хода на предварителната проверка събраните материали по отношение на полицейския служител са докладвани и изпратени на СГП по компетентност за приобщаване към пр. пр. № 4 – 2570/2011 г. по описа на СГП, ДП № 18-П/2011 г. по описа на СО – СГП.

На 26.10.2011 г. е изпратено Писмо с рег. № я – 47121 (л. 59) от директора на

СДВР до директора на дирекция „Вътрешна сигурност”, с което се изисква писмена справка във връзка с дисциплинарно производство срещу И., в която да се посочат времето и обстоятелствата, при които е извършено деянието, констатирани при проведените оперативно-издирвателни мерки.

Представено е Писмо с рег. № я 1907 от 27.10.2011 г. (л. 56-58) от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” при МВР, в което е посочено, че на 30.08.2011 г. СГП е образувала ДП № 18-П/2011 г. по описа на СГП - СО, пр. пр. № 4-2570/2011 г. по описа на СГП за извършено престъпление от неизвестни длъжностни лица по чл. 302, т. 1, пр. предпоследно, във вр. с чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 и 4, във вр. с чл. 26, ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 НК. В хода на разследването на Дирекция „Вътрешна сигурност” - МВР на основание чл. 196, ал. 1, т. 6 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) е възложено да бъдат извършени отделни действия, свързани с разкриване на престъплението, посочено по-горе, а именно по отношение на КПП № 51, находящо се на нулев километър на автомагистрала „Т.”, от южната страна по посока [населено място], срещу хотел „Ч. котка”, [населено място] да бъдат приложени специални разузнавателни средства, с цел установяване на данни за извършено престъпление от общ характер. Посочено е, че в периода 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г. на това място полицаи Й. С. И. - като длъжностно лице от категорията на чл. 169, ал. 1, т. 1 ЗМВР, при условията на продължавано престъпление е поискал и приел дар - пари от водачи на моторни превозни средства, за да не извърши действия по служба, произтичащи от задълженията му, регламентирани с чл. 58, чл. 4, ал. 1, т. 1, пр. 2 ЗМВР.

От Комисията за провеждане на дисциплинарното производство срещу И. е постъпило Предложение с рег. № я – 47129 от 26.10.2011 г. (л. 28), с което се иска удължаване на срока на дисциплинарното производство по чл. 230, ал. 1 ЗМВР с 30 (тридесет) дни.

Съгласно Заповед № 12023 от 28.10.2011 г. (л. 27) на директора на СДВР срокът за провеждане на дисциплинарното производство по чл. 230, ал. 2 ЗМВР срещу полицаи Й. И. е удължен с тридесет дни, като е потвърдено временното му отстраняване от служба. С цитираната заповед жалбоподателят е запознат лично, срещу подпис на 01.11.2011 г.

Определената да проведе дисциплинарното производство срещу И. комисия е изготвила Справка с рег. № я -23886 от 07.11.2011 г. (л. 20 - 26). Според констатациите и заключенията в справката полицаи Й. И. е извършил тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР, като е извършил действия, представляващи деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които уронва престижа на службата във вр. с т. 7, т. 12 и т. 13 от раздел I, и т. 31 и т. 33 от раздел III от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Прието е, че в периода 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г. на територията на [населено място] – КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.”, от южната страна по посока П., срещу хотел „Ч. котка”, [населено място], младши автоконтрольор И. е поискал и приел дар - пари от водачи на моторни превозни средства, който не му следва, за да не извърши действие по служба. Предложено е налагането на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на служебното му правоотношение на държавен служител в МВР.

Със справката служителът е запознат срещу подпис на 09.11.2011 г.

На същата дата до И. е отправена Покана с рег. № 23956 (л. 19) за запознаване с изготвената справка в сградата на СДВР, като последният е уведомен, че в срок от 24

часа след запознаване с нея има право да даде възражения или обяснения. Поканата е получена от адресата на 09.11.2011 г. в 10,20 ч.

С Протокол с рег. № я – 24224 от 11.11.2011 г. (л. 17 и 18) комисията, определена да проведе дисциплинарното производство констатира, че след направена справка в деловодната система на СДВР към 13,30 часа, на 10.11.2011 г., служителът не е депозирал възражения.

От страна на оспорващия е подадено Обяснение с рег. № 24612 от 16.11.2011 г. (л. 16) до директора на СДВР, в което отрича да е извършил дисциплинарно нарушение вземане на дар – пари от водач на моторно превозно средство.

С изготвеното Становище с рег. № я – 24518 от 15.11.2011 г. (л. 9 - 15), назначената комисия за провеждане на дисциплинарно производство срещу И., в качеството и на дисциплинарно разследващ орган, е предложила на оспорващия да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и служебното му правоотношение да бъде прекратено. Становището е изпратено до директора на СДВР, който съгласно чл. 228 ЗМВР се явява компетентния да наложи съответното наказание орган.

На основание чл. 229, ал. 1 ЗМВР дисциплинарно наказващият орган е отправил Покана до И. с рег. № я – 24344 (л. 8), с която му дава възможност на 16.11.2011 г., в 10,00 часа да се яви в сградата на СДВР и да даде обяснения във връзка с вмененото му дисциплинарно нарушение, както и за даване на писмени такива в срок до 24 часа от връчването на поканата.

Дисциплинарното производство е приключило с издаването на оспорената в настоящото производство Заповед с рег. № з-13039/18.11.2011 г. (л. 99 и 100) от директора на СДВР, с която на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР на Й. С. И. – младши автоконтрольор, I степен, в 03 група „Контролни полицейски пунктове“ на сектор „Престъпления по пътищата“ при СДВР, категория Е – I степен, е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 ЗМВР е прекратено служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта. В заповедта е посочено, че в периода 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г. на територията на [населено място] – КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.“, от южната страна по посока П., срещу хотел „Ч. котка“, [населено място] е поискал и приел дар - пари от водачи на моторни превозни средства, който не му следва, за да не извърши действие по служба. Прието е, че описаното деяние е несъвместимо с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Като нарушени са посочени т. 7, т. 12 и т. 13 от раздел I и т. 31 и т. 33 от раздел III от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, с което е уронен престижа на службата.

На 02.12.2012 г. И. е подал Жалба с рег. № я – 34870 до министъра на вътрешните работи, чрез директора на СДВР. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон. Твърди се, че в заповедта не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени и доказателствата, които установяват нарушението. Посочва се, че не е спазена разпоредбата на чл. 229, ал. 2 ЗМВР, тъй като при определяне на дисциплинарното наказание административният орган не е взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, формата на вината и цялостното поведение на И. като държавен служител. Поддържа се, че в

заповедта липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер.

На 09.01.2012 г. директорът на СДВР е изготвил и предоставил на министъра на вътрешните работи писмено Становище, чрез САД „Човешки ресурси” – МВР с рег. № К я – 1014 (л. 164 - 166), в което дава заключение, че жалбата е неоснователна, а наложеното дисциплинарното наказание е законосъобразно.

С Писмо с рег. № К 1263 от 02.02.2012 г. (л. 167 - 174) директорът на Дирекция „Човешки ресурси” е уведомил директора на СДВР, че във връзка с постъпила жалба от И. е извършена проверка. Върху изготвеното от Дирекция „Човешки ресурси” становище, с резолюция на министъра на вътрешните работи, жалбата е приета за неоснователна и е оставена без последствие, а атакуваната заповед е счетена за правилна и законосъобразна. Посочено е, че утвърденото становище следва да се приеме за мотивирано решение по смисъла на чл. 97, ал. 1 АПК.

На 24.02.2012 г. е изпратено писмо с рег. № я – 7988 до Й. И. с оглед уведомяване, че директорът на СДВР е счел оспорената пред него заповед за правилна и законосъобразна, поради което жалбата е счетена за неоснователна и оставена без последствие. Не са налице данни и доказателства по делото това писмо да е получено от адресата си (л. 179).

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София – град, Първо отделение, 21 състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 228, т. 3 ЗМВР) – директор СДВР и в рамките на неговите правомощия. При издаването и обаче, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, на предвидената от закона форма и на приложимия материален закон, поради което тя се явява незаконосъобразна. Ето защо като такава следва да бъде отменена.

Органите, компетентни да налагат дисциплинарни наказания на служителите на МВР са посочени в чл. 228 ЗМВР. По делото се установи, че оспорващият е заемал длъжност младши автоконтрольор, I степен, в 03 група „Контролни полицейски пунктове” на сектор „Престъпления по пътищата” при СДВР, категория Е – I степен. Съгласно чл. 228, т. 3 ЗМВР органите по чл. 186, ал. 1 ЗМВР налагат на служителите категории Д и Е всички наказания по чл. 226 ЗМВР, а за служителите категории А, Б, В и Г – без наказанията по чл. 226, т. 4 – т. 6 от същия закон. И. е служител категория „Е”, поради което наказанието по чл. 226, ал. 1, т. 6 ЗМВР следва да му бъде наложено от орган по чл. 186, ал. 1 ЗМВР, измежду които е и директор на областна дирекция на МВР (каквато е СДВР). В конкретния случай дисциплинарното наказание е наложено от директора на СДВР. Предвид цитираната правна регламентация последният се явява овластен по силата на чл. 228, т. 3 ЗМВР да налага всички наказания, предвидени в чл. 226 ЗМВР, както и да прекратява служебните правоотношения на служителите от категория Д и Е. Ето защо спорната заповед за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” е издадена от орган, разполагащ с материална компетентност.

Оспорваният административен акт е издаден в установените в чл. 225, ал. 1 ЗМВР срокове. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарните

наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. На основание чл. 223, ал. 1 ППЗМВР дисциплинарното нарушение се счита за открито, когато компетентният разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и самоличността на нарушителя. В обжалваната заповед е посочен период на извършване на вмененото на И. нарушение от 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г., като директорът на СДВР е получил становището на дисциплинарноразследващия орган и преписката по образуваното дисциплинарно производство на 15.11.2011 г. Процесната заповед е издадена на 18.11.2011 г., което означава, че е спазен преклузивният двумесечен срок, започнал да тече от дата на откриване на нарушението.

Съгласно чл. 230, ал. 1 ЗМВР при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1, т. 2 - 10 ЗМВР дисциплинарното производство се образува с писмена заповед на органа по чл. 186, ал. 1 ЗМВР за държавните служители от категории Д и Е. В случая то е образувано със Заповед с рег. № 10661 от 29.09.2011 г. на директора на СДВР, като в същата е определен съставът на комисията, която да изготви становище, относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност на служителя. Работата на дисциплинарноразследващия орган е приключила с изготвяне на обобщена справка и становище за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на служителя и съответно прекратяване на служебното правоотношение.

Видно от спорната заповед на И. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 224, ал. 2, т. 1 и т. 4 ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 ЗМВР, във вр. с чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР. В обжалваната заповед обаче липсва точно и ясно описание на деянието, което е възприето като съставомерно по цитираните разпоредби. Отразено е, че в периода от 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г. г. на територията на [населено място] – КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.“, от южната страна по посока П., срещу хотел „Ч. котка“, [населено място] полицаи Й. И. е поискал и приел дар - пари от водачи на моторни превозни средства, който не му следва, за да не извърши действие по служба.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на заповедта не е спазена нормата на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

В заповедта не е посочено точно времето на извършване на нарушението, а също така обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, въз основа на които то е установено. От приобщените доказателства се установява, че служителите в група в сектор „Престъпления по пътищата“ (ПП) – СДВР са работили на смени. Съгласно т. IV. "Решение за организация, осъществяване на функциите, изпълнение на задачите при използване на силите и средствата на група „Контролни

полицейски пунктове” (КПП) от Заповед с рег. № з – 3941 от 12.04.2011 г. относно организацията и управлението на силите и средствата от група „КПП” при сектор „ПП” – СДВР, работещи по Околовръстен път, участъците от Автомагистрала „Т.”, Автомагистрала „Х.” и П. шосе, издадена от заместник-директора на СДВР, в групата носенето на службата се извършва в денонощен график по 12 часа на смяна (дневна смяна от 09.50 часа до 21.50 часа и нощна смяна от 21.50 часа до 09.50 часа). Както в оспорената заповед, така и в документите, към които препращат нейните мотиви, не е посочено по кое време в периода от 26.08.2011 г. до 11.09.2011 г. са извършвани вмененията на И. дисциплинарни нарушения. Също така липсват данни от кои лица – водачи на МПС със съответен регистрационен номер, какви суми е поискал и приел И., в какви купюри и валута е поискал и получен дар. От съдържанието на оспорената заповед не се установява, дали приетите дарове са иззети от И., както и какви сигнали за подавани срещу него относно вмененията му действия. Не се установява също така въз основа на какви доказателства е установено нарушението.

Липсата на точно и ясно описание на твърдяното нарушение, тоест на фактическите основания за издаването на оспорения акт, представлява съществено нарушение от формата на издадения акт. Това създава пречка за извършването на контрол за законосъобразност на спорната заповед и пречатства правото на защита на наказаното лице. Съдът не може да извърши преценка относно правилната правна квалификация на нарушението и относно това, дали действително с поведението си служителят е нарушил цитираните в заповедта разпоредби от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Липсата на конкретика досежно вмененията на И. действия не дава възможност за осъществяване на съдебен контрол.

Вмененията във вина на И. тежки дисциплинарни нарушения, свързани с корупционно поведение, не се установяват и от приложените по делото медийни публикации и от данните, които се съдържат в цитираната в заповедта обобщена справка, тъй като е налице изначална липса на конкретика досежно фактите, които описват процесното дисциплинарно нарушение, допуснато от И.. Медийният отзвук е последващ евентуалното извършване и констатиране на нарушението и в голяма част от случаите представлява интерпретация на избирателно подбрани факти или само на факти, до които анализиращият има достъп. Освен това, публикуването/оповестяването на информация в медиите не представлява доказателство за установяване на виновно поведение на служител, в случая за нарушаване на Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР. Обобщената справка, от своя страна, по същността си е документ, който се съставя в хода на дисциплинарното производство, описва в хронологичен ред извършените действия и събраните доказателства. Видно от съдържанието и, тя също не съдържа конкретни факти относно индивидуализирани действия на И., които да са установени по несъмнен начин в хода на дисциплинарното производство с допустимите от закона на този етап доказателства и доказателствени средства. Както в спорната заповед, така и в обобщената справка и становището, цитирани в нея, не е посочено въз основа на какви доказателства е прието, че служителят е поискал и приел дар, който не му се

следва, за да не извърши действия по служба.

Проведеното дисциплинарно производство не е съобразено и с разпоредбите на чл. 230, ал. 3 ЗМВР и чл. 229, ал. 4 ЗМВР. Дисциплинарно разследващият орган е бил длъжен да извърши всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, както и да изясни всички обстоятелства и да събере всички доказателства от значение за релевантните факти. Като не е съобразил, че не са изпълнени предписанията на посочените разпоредби, ответникът е издал акт, чието съдържание не е в съответствие с разписаното в чл. 246, ал. 1 ППЗМВР.

Следователно, при издаването на оспорената заповед дисциплинарно наказващият орган е допуснал нарушение на правилата за спазване на законоустановената форма на заповедта за дисциплинарно наказание. Както вече се посочи, тя не съдържа конкретика досежно вменените на И. действия, представляващи фактическото основание за издаването на административния акт, тоест точно описание на нарушението. Това води до нарушение на специалната разпоредба на чл. 246, ал. 1 ЗМВР, а така също на общото правило, установено в чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. второ АПК. Допуснатата нередност във формата поставя пред невъзможност дисциплинарно наказаното лице да организира защитата си и да се защити срещу дисциплинарното обвинение, а от друга страна пречатства възможността съдът да упражни съдебен контрол доколко дисциплинарно наказващият орган е подвел правилно и законосъобразно фактите от действителността към конкретната правна норма, тоест да извърши проверка досежно материалната законосъобразност на акта.

Съгласно чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат *предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено*, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Твърде пестеливото описание на вмененото на И. нарушение, не позволява на съда да прецени доколко законосъобразно дисциплинарно наказващият орган е индивидуализирал наказанието, така че последното да е адекватно на претендираното нарушение и цялостното поведение на служителя по време на службата. Видно е от оспорения акт, че дисциплинарно наказващият орган не е извършил преценка на обстоятелствата по чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне на вида и размера на наказанието.

По изложените съображения настоящият състав намира, че оспорването по жалбата на И. е основателно. Спорната заповед следва да се отмени като незаконосъобразна поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването на акта и неспазване на установената в закона форма, довело до издаването на акт в противоречие с материалния закон.

По делото е направено искане от оспорващия за присъждане на направените разноски. Предвид изхода на спора, то се явява основателно и следва да бъде уважено. Видно от представените доказателства (л. 103 и л. 145), искането е доказано до размер на 214,00 лева (14,00 лева за внесена държавна такса за образуване на производството по делото и такса на

банката и 200,00 лева адвокатско възнаграждение, видно от Договор за правна защита и съдействие № 0136453 от 10.05.2012 г.). Ето защо, съдът намира, че тази сума следва да бъде възстановена на оспорвания от бюджета на СДВР, който е юридическо лице (чл. 14, ал. 2 ЗМВР).

Ето защо на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, чл. 143, ал.1 АПК, във вр. с чл. 14, ал. 2 ЗМВР, Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. С. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] уточнена с молба от 14.06.2012 г., Заповед № 3-13039 от 08.11.2011 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на И. е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител, младши контролор, I степен в 03 група „Контролни полицейски пунктове" на сектор „Престъпления по пътищата" при Столична дирекция на вътрешните работи, категория "Е", I степен, считано от датата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА директора на Столична дирекция на вътрешните работи да възстанови на Й. С. И., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 214,00 (двеста и четиринадесет) лева – направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: